



Lisbet Kjær Müllers prædiken 2. juledag

Taler

Lisbet Kjær Müller
Sognepræst

Dato

26. december 2014

Sted

Lindevang Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekst

Markusevangeliet kapitel 10, vers 2-34

Salmer

Den yndigste rose er funden
Julebudet til dem, der bygge
Du fødtes på jord
Venner! sagde Guds engel blidt
I denne søde juletid
Julen har bragt velsignet bud

- 1 I går et barn – i dag en mand på vej til Jerusalem til lidelse, død og opstandelse. Der er fra juledag til 2. juledag gået 30 år. Det må man kalde en tidsmaskine. Det er hverdag, med hverdagens udfordringer omkring ægteskab og børn og rigdom. Helt tilbage i oldkirken har 26. december været martyrdag, Sankt Stefans dag,
- 5 hvor kirken mindes dem, der døde for deres tro. Samtidig får vi i dag i de tre læsninger fra Markusevangeliet et indblik i menigheden, i de problemer og konflikter, de stod midt i: det gælder parforhold, ægteskab og skilsmisse, og det gælder børnene og så rigdom. Konflikterne opstod, fordi disse første
- 10 menigheder bestod af to grupper: de fastboende med hus og hjem mand og børn, og så vandreprædikanterne, de omvandrende missionærer, som ikke havde hus og hjem, men nok ægtefælle og børn, for ellers ville der ikke være tale om skilsmisse. Vi kan ikke sammenligne vores situation med deres og kan derfor selvfølelig heller ikke bare overtage for eksempel ordene om ægteskab og skilsmisse. De hører hjemme i en anden tid. Alligevel er der noget, der rammer,
- 15 og det er, at barnet fremhæves. Fortællingen om Jesus og de små børn handler oprindeligt ikke om dåb, men hører altså sammen med fortællingen om ægteskab og skilsmisse. Børnene får her en central placering, som de bestemt ikke havde i datidens samfund. Det er den nye verdensorden, den nye etos, der dukker op her. Børnene er i sagens natur de svage, derfor skal de styrkes, respekteres,
- 20 værdsættes.

Den kristne grundfortælling bryder igennem. Den nye ånd, som kommer til udtryk i det ordsprogsagtige udsagn: ”at mange af de første skal blive det sidste og de sidste de første”. Der er ingen måde at sikre sig på. Ja, der vendes op og ned på de gamle hierarkier og gamle værdier.

Barnets status opprioriteres, mens de rige falder voldsomt i værdi. For efter at have talt om ægteskab, skilsmisse og børn tager Markus’ Jesus endnu et samfundsforhold op, nemlig rigdom, ejendom. Og her må man sige, at evangeliet er meget konkret og konsekvent i sin venden op og ned på værdierne. Den rige taber ansigt, og disciplene bliver forfærdede. For de, der ejer noget, har ikke en chance. Og det skulle få alle her i landet til at gå stille med dørene; for det er rigtigt, at Ny Testamente fordømmer skilsmisse eller i hvert fald, at man gifter sig igen og også homoseksualitet, men er der noget, der virkelig bliver fordømt, så er det rigdom, at eje noget. Så vi må alle tage disciplenes ord i munden: ”Hvem kan så blive frelst?” Og vente og lytte til Jesu ord: For mennesker er det umuligt, men ikke for Gud, thi alting er muligt for Gud.” Det er evangeliet i dag. Nu er vi fremme.

Men Peter vil ikke eller kan ikke forstå det. For som han siger, vi har da gjort noget. ”Se, vi har forladt alt og fulgt dig.

Men de har fået noget igen, siger Jesus. Det, han tænker på, er sikkert, at det, de har forladt, bliver erstattet af menigheden som en erstatningsfamilie.

De oprindelige Jesus disciple havde ikke nogen huse af bo i, men vandrede rundt i hælene på vandreprædikanten Jesus, en karismatisk skikkelse. Som fik folk til at slippe alt og følge ham i frygt og bæven.

Samtidig nævnes forfølgelserne, igen er vi uden for. Det er ikke vores situation, men skræmmende er det, at der andre steder i verden finder forfølgelser sted af kristne. Vi er så vant til, at kristendommen er den stærke religion.

Og det er her jeg igen aner, at vi ikke skal forlade Markusevangeliet alt for hurtigt. For vi er måske for sikre i sadlen. Ligesom Peter. Og ligner mere de magthavere, der forfulgte de kristne?

Er vi blevet forfølgerne og ikke de forfulgte? Er vi blevet krigerne? Det var en øjenåbner, i forbindelse med den nye oversættelse af Gammel Testamente at blive mindet om, at det hebraiske ord for ”almægtig” ikke er så lige til at oversætte. Man kan vælge mellem ”markens Gud” eller ”brysternes Gud”, og de
65 valgte så ”den gavmilde Gud” – altså liv og vækst. Det er deri almagten består, i liv og vækst på marken og modermælk i brystet. Så konkret tænkes der, Guds almagt er Guds gaver, uden hvilke vi var døde. I Betlehem er der en ”modermælksgrøtte”, som er på folderen til i dag. Barnet blev ammet. Vi er langt fra krigssværd og bomber.

70

I november fejrede de i Tyskland 25 året for murens fald. Vi kunne følge begivenhederne fra for 25 år siden på TV. Gense hvordan de samledes i kirkerne i de store østtyske byer, også i Leipzig. Hvordan de tændte lys og bad. Ingen vidste, om det ville ende i et blodbad. Om politikerne og militæret igen ville
75 vende våbnene mod deres egne landsmænd og begynde at skyde. Det skete mirakuløst nok ikke. For øjnene af en undrende verden sejrede levende lys og bøn over krudt og kugler. Amen

Kilde

80 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

85 2. Juledag, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbet-kjaer-mullers-praediken-2-juledag>

90

95